

er ikke blot de Embedsmænd, der ligefrem forbrøde deres Embede, som miste al Udgang til Pension, det Samme gjælder saadanne Embedsmænd, som have gjort sig skyldige i et Forhold, som er af den Natur, at det ikke blot svækker, men ligefrem berøver dem den for deres Stilling nødvendige Agtelse og Tillid. Med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal kommer det altsaa an paa, under hvilken Klasse den paagjældende Person bør henføres. At han ikke kan henregnes til første Klasse, derom ere vel Alle enige. Den ærede Minister har ment at burde give ham Plads i anden Klasse; men jeg tror dog, at Rigtigheden heraf er meget tvivlsom. Jeg er temmelig vis paa, at dersom man vilde rette det Spørgsmaal til Folk i Almindelighed, om de Misligheder, som Mazanti har gjort sig skyldig i, ikke ere af den Natur, at de maa siges ikke blot at svække den for Stillingen nødvendige Agtelse og Tillid, men ligefrem at berøve ham denne Agtelse og Tillid, saa vilde Svaret blive: Ja! Og det synes, at den ærede Minister selv ikke er fjern fra en saadan Anskuelse, da han i Motiverne til Lovforslaget udtrykkelig bemærker, at det var „nødvendigt“ at afstedige den vedkommende Mand. Jeg tror, at det er den rigtigste Opfattelse at give forhenværende Inspektør Mazanti Plads i tredje Klasse, den Klasse, som ikke har nogen som helst Lovhjemlet Udgang til Pension. Det kan ikke nytte det Allermindste, at man i denne Henseende paaberaaber sig Mandens hæderlige Fortid. Det kunde være et Motiv, hvis Spørgsmaalet forelaa i den Skikkelse: om vi vilde give ham Understøttelse eller ikke; men naar Spørgsmaalet er om Pension, vide alle ærede Medlemmer, at saa spørger man ikke om en hæderlig Fortid, men om, hvorledes Nutiden er. Selv med Hensyn til en vis Klasse Personer, hvis Krav paa offentlig Støtte er større end alle Andres, nemlig Invaliderne, er det vel bekendt, at endog med den hæderligste Fortid i Landets Tjeneste og den største Offervillighed følger ikke Kravet paa Støtte, naar den Vedkommende senere har gjort sig skyldig i Forhold, som berøre hans Ære. Altsaa det Motiv, som for mig er det afgjørende, naar jeg har været med til at indstille Forslaget til Forkastelse, er dette, at Mazanti falder udenfor § 1 og § 6 i Pensionsloven; han maa behandles i Analogi med § 5, saa at han ikke har nogen som helst Ret til Pension. Men jeg vil tilføie, at selv om der maatte være Medlemmer, som ikke kunne finde det foreneligt med deres Bedømmelse af Mandens Forhold at sætte ham i tredje Klasse, kunne de alligevel komme til

det samme Resultat, idet Mazanti, om han end faar Plads i anden Klasse, ikke derved vinder nogen anden Ret end Retten til at faae Spørgsmaalet bragt frem for Lovgivningsmagten og faae det afgjort ad Lovgivningsveien. Og naar Lovgivningsmagten da svarer, at der ikke er Noget, der taler for at give Manden Pension efter § 6, og forkafter Lovforslaget, har Lovgivningsmagten dermed gjort sin Skyldighed, ligesom Administrationen har gjort sin ved at bringe Spørgsmaalet frem til Lovgivningsmagtens Afgjørelse. Altsaa enten man betragter Mazantis Forhold fra et mere eller mindre strængt Synspunkt, skjønner jeg ikke rettere; end at der er afgjørende Grunde, der tale for at nægte ham Udgang til Pension, og paa denne Motivering skal jeg tillade mig at anbefale Thinget Nægtelse af Sagens videre Fremme.

Justitsministeren (Melleman):

Jeg skal tillade mig i Anledning af de Bemærkninger, der ere fremkomne fra den ærede Ordfører, at fremsætte i saa Ord, hvorledes jeg opfatter Forholdet efter Pensionsloven. Jeg mener, at af de tre Klasser, som jeg kan være enig med den ærede Ordfører i, at man kan sætte Embedsmændene i med Hensyn til Udgangen til Pension, omfatter den ene Klasse dem, der ere dømt fra Embedet, og jeg kan ikke skjønne rettere, end at Pensionslovens § 5 angaar kun disse Embedsmænd, der ere dømt fra deres Embede. Den anden Klasse omfatter dem, som afstediges paa Grund af Alder og Svagelighed, og disse falde ind under § 1. Om disse to Klasser bestaar der ikke nogen Meningsforskel mellem mig og den ærede Ordfører. Alle Andre maa komme ind under den tredje Klasse, nemlig saadanne, der, da de ikke kunne kvalificeres til almindelig Pension, afstediges paa Grund af Misligheder, som uden at medføre Embedsforbrydelse svække den for deres Stilling nødvendige Agtelse og Tillid. I Følge dette er jeg gaaet ud fra, at Inspektør Mazanti maatte falde ind under § 6. Jeg tror heller ikke, at det vilde være muligt overfor Ordene i Pensionsloven eller uden at gjøre sig skyldig i meget stor Vilkaarlighed at komme til at drage nogen anden Grændse mellem §§ 5 og 6, saa at jeg med Hensyn til dette Spørgsmaal ikke kan være enig med den ærede Ordfører i, at Inspektør Mazanti skulde behandles efter § 5. Hvis jeg havde troet, at han skulde behandles efter § 5, vilde jeg heller ikke være kommen med et Forslag til Pension, saa vilde jeg ikke have fremsat dette Lovforslag, men saa havde jeg,